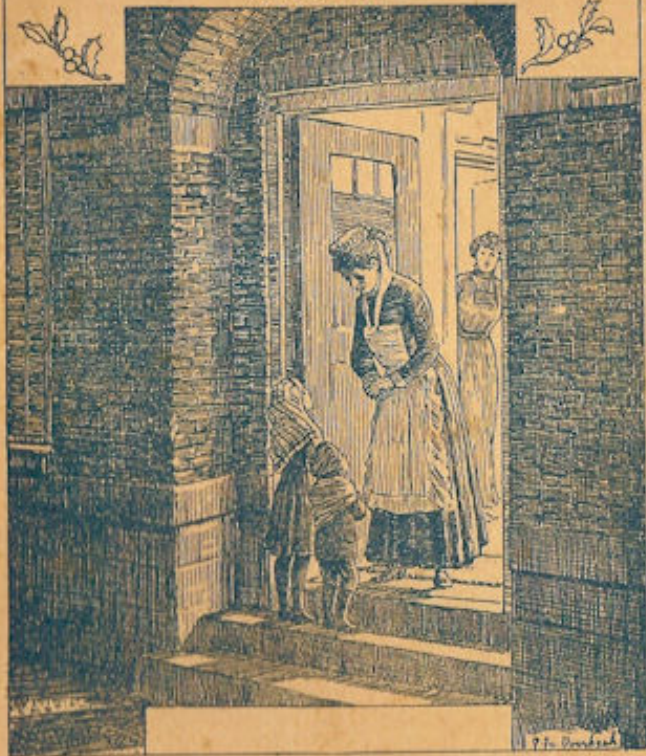

TWEE KINDEREN, DIE
DEN HEMEL ZOEKEN.

DOOR
A. VOLLMAR

ROTTERDAM
N.V. J. M. BREDÉE'S BOEKHANDEL EN UITGEVERS-MIJ.

53
VAN TWEE KINDEREN, DIE
DE HEMEL ZOCHTEN

DOOR

A. VOLLMAR

5e DRUK

NIEUWE BEWERKING

Leeftijd 7—10 jaar

ROTTERDAM
J. M. BREDÉE'S N.V. BOEKHANDEL EN UITGEVERSMIJ

In een klein, aardig huisje vlak bij de boschrand woonde mevrouw Werner. Van uit haar kamer genoot zij 't uitzicht over de verre hei. Elke dag maakte zij een kleine wandeling langs de rustige boschpaden, over de heide of door het stille dorpje.

Vroeg in het voorjaar, 't was net lente geworden, had zij haar huis in Amsterdam verlaten om hier op de Veluwe kracht en gezondheid te zoeken.

Haar man moest voor de fabriek, waar hij op kantoor was, voor een half jaar naar Engeland en nu was het huis in de stad gesloten en genoot de ziekelijke mevrouw Werner van de frissche buitenlucht en de heerlijke rust van de Veluwe.

Haar twee kindertjes waren bij haar, Martha en Hans. Ze waren pas zes en drie jaar; ze gingen dus nog niet eens naar school. Wat vonden ze 't heerlijk hier buiten; in de tuin, op de hei en in het bosch konden ze spelen naar hartelust. Ze groeiden flink en hadden kleuren op de wangen.

In 't dorp had mevrouw Werner een dienstmeisje gehuurd, Jaantje van den koster. Daar die heel flink en handig was, kon mevrouw haast alles aan haar

overlaten en volop van haar rust genieten. Ze gevoelde zich dan ook al spoedig heel wat beter.

Een week of vijf woonde mevrouw hier, toen er een brief kwam uit Engeland, waar ze erg van schrok. In die brief stond, dat haar man ginds erg ziek was geworden en dat mevrouw dadelijk moest overkomen.

Direct pakte mevrouw Werner haar koffer en liet de kinderen in de hoede van Jaantje achter. Ze reisde naar Engeland, naar haar zieken man om hem te verplegen. Maar vier weken later kwam Moeder diep bedroefd terug, alléén, zonder vader. Op de vraag van de kinderen, waar vader nu was, vertelde ze snikkend, dat vader ginds in het vreemde land was gestorven. Dat was een treurige thuiskomst. De kinderen huilden met moeder mee, al begrepen ze nog niet, hoe erg het voor hen was.

Maar moeder moest naar bed, zoo moe en zwak was ze. Dagenlang kon ze niet opstaan. De dokter kwam en zei, dat moeder voorloopig in bed moest blijven. Wat was het nu akelig somber in hun huisje. Martha en Hans speelden wel buiten, maar verlangden toch zoo, dat moeder weer mee zou kunnen gaan wandelen.

Dat zou echter nooit meer gebeuren. Weken en weken gingen er voorbij en moeder werd maar niet beter. Ze voelde, dat ze hoe langer hoe zwakker werd en de dokter keek zoo ernstig.

Op zekere dag zei mevrouw tot Jaantje: „Wil je

Martha eens even roepen, ik moet eens met haar praten."

Vroolijk kwam Martha, toen ze geroepen was, de kamer binnenloopen. In haar arm droeg ze een bos frissche bloemen. „Kijk eens moeder, die heb ik voor u aan de boschrand geplukt" en met een vlugge beweging legde ze de bloemen bij moeder op bed.

„Dank je wel, lieveling," zei moeder; ze sloeg de armen zoo vast om haar meisje heen en drukte haar zoo vast tegen zich aan, alsof ze bang was, dat men de kleine meid stelen zou.

Toen liet ze haar weer los en viel achterover op haar kussen neer. „O, Heer, ik kan niet," zuchtte ze.

„Wat kan u niet, moeder?" vroeg Martha. „Zeg u maar wat ik doen moet. Wil ik een vaasje met water halen om de bloemen in te doen? Dan zet ik die hier op het tafeltje, dan kan u er de heele dag naar kijken."

Moeder zei niets, maar schreide; haar tranen stroomden langs haar wangen. Och, wat waren die wangen bleek! Martha nam haar eigen zakdoekje om gauw haar moeders tranen weg te vegen.

Nu moest Martha op de rand van het ledikant komen zitten en moeder sloeg haar armen om haar heen.

„Weet je nog wel, Martha, dat ik nog niet lang geleden een heele poos op reis ben geweest, toen ik

Van twee kinderen, die de hemel zochten.

voor vader moest gaan zorgen, heelemaal over de zee, in Engeland?"

„Ja," knikte Martha, „maar u bent weer teruggekomen."

„Lieve kind," zei Moeder, „ik moet nu weer op reis gaan."

„Mag ik dan met u meegaan, moeder? Ik ben nu al zoo groot."

„Dat kan niet, lieveling. Wie moet er dan op Hansje passen? Neen, je moet hier blijven en je moet me beloven altijd goed op je broertje te passen, en altijd bij hem te blijven. Beloof je dat, Martha?"

„O ja, moeder, dat beloof ik u; ik kan hem best aan- en uitkleeden en naar bed brengen. Maar moeder, neem ons allebei maar mee. Dat zou prettig zijn, wij met ons drietjes; ik zal onderweg wel op Hans letten."

„Neen, Martha, mijn liefje, 't is zoo'n lange reis en zoo moeilijk," zei moeder. Ze keek over Martha heen naar een plaat aan de muur waarop de Heere Jezus was afgebeeld en in haar hart bad ze: Heere, help me toch.

„Maar, moesje, waar gaat u dan toch heen?" vroeg Martha met een zacht stemmetje.

„Naar de hemel, mijn kind, naar Jezus," sprak moeder en ze nam het kleine, roode handje van Martha in haar zachte, witte hand. „Ik ga naar de hemel."

„Daar is vader ook, moeder, en de Heere Jezus

is er ook; dan mogen we toch wel mee, moeder? Toe, neem ons maar mee."

„In de hemel, lieve kind, mag niemand komen, als de Heer hem niet geroepen heeft."

„Heeft God u geroepen, moeder?"

„Ja, kind, ik voel, dat Hij mij roept en nu moet ik gaan."

„En hoe lang blijft u weg?"

„Ik kom nooit weer terug, lieveling."

„En . . . en dan laat u ons alléén, heelemaal alleen hier!" zei Martha met een angstig stemmetje. Als moeder Martha's oogen had gezien, zou ze misschien wel geschrikt zijn, zoo verdrietig als de kleine meid er uitzag.

„Martha," zei moeder met een heel zachte stem, „ja, kind, ik moet jou en Hansje hier achterlaten. Dat kan nu niet anders. Ik kan nooit meer terug komen. Maar jullie zult later bij mij in de hemel komen. Bid er altijd den Heer om, dat Hij je eens bij mij brengt en Hans ook."

Moeder werd zoo moe van het praten; ze kon niets meer zeggen; ze gaf Martha nog een zoen, en den kleinen Hans ook, die juist binnenkwam om naar Moeder te kijken.

Even later gingen de kinderen naar bed. Jaantje bracht ze naar hun slaapkamertje en dekte ze toe. Dat kon Moeder nu niet. En dat deed Moeder ook nooit meer. Want toen Martha en Hans de volgende morgen wakker werd, was Moeder juist heen gegaan

naar de hemel. Jaantje vertelde het hun. Moeder had de heele nacht stil gelegen en af en toe was Jaantje eens bij haar geweest.

Toen 't morgenlicht door de ramen begon te schijnen, was Moeder heengegaan voor altijd.

Nu hadden de kinderen geen moeder meer.

Jaantje bracht de kinderen bij een boerin, die aanbod om voor hen te zorgen, zoolang tot er familie zou komen.

Maar dat was juist het moeilijke. Er was geen familie in Nederland, want de overleden vader en moeder waren beiden uit Duitschland afkomstig en het adres van de familie daar wisten de kinderen natuurlijk niet. Mevrouw Werner had eens met den dominé van het dorp over haar toestand gesproken en hem verteld, dat zij naar haar eenige zuster had geschreven om te vragen of zij voor haar kinderen zou willen zorgen. Dat was nu een paar weken geleden gebeurd. Misschien kwam er nu gauw een brief, of de tante zelf.

De burgemeester en de dominé overlegden samen en vonden het het best, dat Martha en Hans maar bij die boerin bleven. Het huisje werd gesloten en Jaantje ging naar haar ouders. Geld was er niet meer; sinds vader was gestorven, had Mevrouw niets meer ontvangen.

Vrouw Zandbergen, de boerin, hoopte, dat die Duitsche tante wel erg rijk zou zijn en haar goed zou betalen voor haar vriendelijkheid. Daarom was zij

ook vriendelijk en goed voor Martha en Hans. Maar toen er een paar weken waren voorbijgegaan, en er nog geen bericht van die tante was, begon de boerin spijt te krijgen en werd ze onvriendelijk tegen de arme kinderen.

Zelf had ze nooit kinderen gehad. Ze wist niet hoe prettig het is voor kinderen te mogen zorgen en hen lief te hebben. Ze hield eigenlijk heelemaal niet van kinderen. Ze bemoeide zich nu haast niet meer met Martha en Hans. Ze moesten maar uit zichzelf opstaan, en maar zien, dat ze gewasschen en aangekleed kwamen. Ze maakte geen lekkere boterhammen voor hen klaar met een beker melk, zooals moeder vroeger. Neen, Martha moest daar zelf voor zorgen, als de meid niet hielp. Met het groote broodmes probeerde ze dan boterhammen voor Hans en haar zelf te snijden en onhandig smeerde ze er zelf wat boter op. Aan een hoekje van de kale keukentafel stonden ze samen te eten. Dan gingen ze wat spelen, maar de boerin bromde altijd; overal liepen ze in de weg en alles deden ze verkeerd. Toen de koud, gure herfst dagen kwamen, dacht vrouw Zandbergen er niet aan om de kinderen warme kleeren te geven en dat zou toch weinig moeite gekost hebben, want in hun koffer, die op zolder stond, zaten ze wel. 's Nachts rilden de kinderen van de kou, maar de boerin gaf geen dikke deken op hun bed.

Ze vond, dat Martha al wel wat werken kon voor haar: een groote bak met aardappelen moest de

kleine meid schillen, de vloer vegen, de vaten wasschen en afdrogen en allerlei werkjes doen, die ze nog nooit had gedaan en ook niet kon doen.

Dan zuchtte Martha dikwijls en had de tranen in de oogen. Het was toch wel erg, vond ze, dat Moeder heengegaan was. Waarom had ze dat toch gedaan?

„Ik zou zoo graag naar Moeder toegaan; als ik de weg naar de hemel maar wist,” zei ze eens tot Hansje.

De boerin hoorde het en lachte boos: „Voor mijn part gingen ze maar samen; die tante komt toch nooit! Nou heb ik er de last en de schade maar van!”

Ze spotte met het verdriet van de kleine Martha en trok er zich niets van aan, dat de beide kinderen er slordig en vuil uitzagen, en dikwijls honger en kou leden.

Als Martha schreide, begon de kleine Hans ook te huilen, maar nooit droogde de boerin eens vriendelijk hun tranen af, zoo als Moeder zou gedaan hebben.

„Hansje, weet je nog van Moeder?” vroeg Martha eens.

„Ja, zei 't kleine ventje, „ik heb van moeder gedroomd en ik wil naar moeder toe.”

„Ik ook,” zei Martha.

„Waar is Moeder?” vroeg Hansje toen.

„Ze is in de hemel,” zei Martha beslist, „kijk Hansje, daar ginds boven de wolken, ver weg, kijk maar,” en zij wees met haar handje naar boven. „Je kunt er hier vandaan niet komen, dat is veel te hoog, want een trap is er niet.”

Neen, dat zag Hansje ook, dat kon niet.

Al maar dacht Martha, hoe ze toch in de hemel zou kunnen komen. Ze keek naar de blauwe lucht en de donkere wolken, die er langs dreven. Wat was die hemel hoog en groot, en zoo ver!

Maar kijk, recht voor je uit, kijk . . . daar kwam de hemel vlak bij de grond. Hè, als je daar was, dan kon je er zoo maar met je hand bij komen; dan kon je er zoo instappen. En dan zou ze Moeder wel gauw vinden, vast!

Eerst nog eens vragen! Daar kwam Gerrit, de oude knecht.

„Gerrit,” vroeg Martha, „kijk eens, ginder, komt daar de hemel vlak bij de grond?”

„Ja,” zei Gerrit, nou je 't zegt, zie ik het ook. Je moet maar eens gaan kijken.” En glimlachend liep Gerrit door. Hij wist niet, wat de kleine kleuters er eigenlijk mee bedoelden.

't Werd avond; 't zou gauw donker worden en 't was zoo koud, dat Hansje bibberde in zijn dunne kleertjes. Vanavond kon het dus niet meer, maar Martha dacht: „Morgen gaan we vast naar Moeder!”

Maar de volgende morgen kwam er niets van: het was druk op de boerderij en de boerin was boos en zette Martha erg aan 't werk; ze liep overal rond en snauwde en gromde tegen iedereen, ook tegen Martha en Hansje. Ze mochten de deur niet uit en kregen dus geen kans om weg te lopen.

Ook de volgende dagen lukte het niet.

Toen werd het bijna Kerstmis en dan was er op het dorp een groot feest van de Zondagsschool. Een paar kinderen, die op de boerderij een boodschap kwamen doen, vertelden er van aan Martha en Hansje. De booze boerin was er juist niet bij. Ze vertelden, dat het zoo fijn zou zijn en dat ze een mooi boekje zouden krijgen. En thuis kregen ze ook wat!

De kleine Hansje dacht nu maar aan het Kerstfeest. Hij zou ook zoo graag iets moois hebben. Een poosje later vroeg hij aan de boerin:

„Wat krijg ik van u, met Kerstfeest?”

„Wat je krijgt? Wel, heb ik nou van mijn leven; wat je krijgt? Een pak slaag kan je krijgen. Wat een brutale vlerk! Hoe kom je d'r bij? Dat heb jij hem zeker wijs gemaakt, Martha? Maar ik smijt jullie liever de straat op, dan kan je naar die rijke tante gaan. Dan kan je daar de boel opeten. Een geschenk! ik zal je krijgen!”

Zoo mopperde en bromde ze maar voort.

Eindelijk ging vrouw Zandbergen naar de stal om voor de kalveren te zorgen.

„Kom, Hansje,” zei Martha, „nu is het tijd, nu moeten we naar Moeder gaan.”

„Dat is goed,” zei de kleine. „Hard loopen hè Martha?”

En Martha haalde gauw uit het kleine kamertje twee doeken, bond Hansje er zichzelf er een om . . . en daar begon de reis naar de hemel! —

* * *

In 't begin ging alles goed. In hun blijdschap, dat ze nu van de booze boerin weg waren en gauw bij Moeder zouden zijn, stapten ze moedig en vroolijk de weg over de heide op.

Ginds, vlak voor hen uit, dáár raakte de hemel aan de aarde, daar was de poort, waar zij door zouden gaan.

Ze merkten niets van de gure wind, die over de heide woei. Ze letten niet op de grauwe wolken, die boven hen langs de hemel dreven.

Hans stapte dapper mee met zijn kleine knuistje in Martha's hand.

Wel een half uur ging dat goed. Maar ze waren er nog lang niet. Het dorp lag nu wel ver achter hen. . . . maar de hemel was nog niet dicht bij! Altijd was de poort nog zoo ver af.

Hansje werd erg moe en wilde wat gaan zitten om te rusten.

Maar dat mocht niet! „We moeten voort, dacht Martha, „want 't is nog ver en 't wordt al donker.”

Gelukkig had ze een appel in haar zak en hiermee kreeg ze Hansje weer een eindje vooruit.

Maar 't duurde niet lang of de kleine man klaagde: „Hansje is heusch moe!”

Martha werd een beetje bang. Ze begon haast te schreien, maar ze probeerde toch om Hansje nog mee te krijgen.

„Kom, Hansje, kom, dan zijn we gauw bij Moeder

en dan zal ik vertellen, dat je een groote jongen bent, die al zoo goed loopen kan!”

Dat hielp weer eventjes en de kinderen sukkelden verder, al maar verder op weg naar de hemel.

Maar de grauwe lucht werd al donkerder en de wind werd nog kouder. En de weg was zoo eenzaam!

Met schrik bemerkte Martha, dat het heelemaal duister werd. De hemel kon zij niet eens meer zien. Hoe moesten ze nu verder loopen?

Toen stonden ze stil en voelden zich bang worden. En wat waren ze koud en moe. En waar was nu de poort van de hemel? Geen sterretje wees hun de weg.

Beiden begonnen ze te huilen. Kleine Hansje kroop dicht tegen Martha en riep om Moeder. Toen had Martha spijt; 't misschien toch maar beter geweest, als zij bij de booze vrouw gebleven waren!

O, waar moesten ze nu heen in het donker?

Gelukkig, dat de Vader in de hemel al Zijn kinderen kent en het altijd weet, als ze in gevaar zijn of verdriet hebben.

Als twee verloren, verdwaalde schaapjes stonden ze daar op de groote heide. Maar de Goede Herder waakte over hen.

Daar zag Martha eensklaps een licht. Daar ginds. . . . ja, werkelijk, daar straalde licht, twee, drie lichten! En 't was niet eens ver af en het leek wel, of die lichten hen wenkten. Overal was 't donker, o, zoo donker, maar dáár was licht.

„O, Hans, Hans, kijk eens, daar is licht," riep Martha blij uit; „daar gaan we gauw heen!"

Snel wischte ze de traantjes van Hansje's gezicht af en trok hem mee. Ze liepen zoo snel hun moede voetjes konden. Werkelijk was het huis nog al dichtbij en door de vensters bleef het licht vriendelijk schijnen. Angstig klopte Martha op de huisdeur en opeens begon er een hond hevig te blaffen zoodat ze schrikten. Maar, „koest" werd er tegen de hond geroepen en de deur ging open en een dienstmeisje stond voor hen en keek hen verwonderd aan.

Tegelijk ging in huis een kamerdeur open en een dame vroeg: „Wie is daar, Marie?"

„O, mevrouw, kom toch eens kijken, er zijn een paar half-bevroren kinderen."

Direct kwam de dame naar de voordeur, vatte de verkleumde kinderen bij de hand en riep: „Komt toch binnen, arme schapen!"

O, wat was dat heerlijk! Daar kwamen ze in een warme kamer en in die kamer stond een prachtige boom met wel honderd lichtjes. Tot aan de zolder reikte de boom en op de groene takken lag schitterende sneeuw; en kaarsjes flikkerden en tintelden vroolijk. Lange zilveren slingers hingen van tak tot tak en boven in de boom hing een klein zilveren engeltje met een trompet.

En er was muziek, want er zat een man voor een orgel en naast hem stonden een heeleboel meisjes en jongens en die zongen met hun zachte, frissche stem-

men het lied, dat de man speelde. Martha verstond het:

Nog juicht ons toe die zaalge nacht,
Waarin 't gestarnt met nieuwe pracht,
En 't Englenheer met nieuwe vreugd
Zich over Jezus' komst verheugt.

Bevend stonden Hans en Martha vlak bij de deur. Hansje vooral zette groote oogen op. Was hij nu in de hemel? O, wat was het hier mooi! Zoo dacht hij. De vriendelijke dame keek de beide kinderen medelijdend aan. Ze zagen er zoo armoedig en zoo koud uit. Hun neusjes waren paars van de kou en hun handjes heelemaal stijf.

Toen 't versje uit was, stond de heer bij het orgel op, ging naar de kinderen toe en vroeg:

„Wie zijn jullie toch en wat kwam je hier zoeken?"

„Wij zoeken de hemel," zei Martha zachtjes, „en nu zijn we zoo ver geloopen en we waren er nóg niet en nu is 't zoo donker buiten."

„En waarom wilden jullie naar de hemel?" vroeg de mevrouw.

„Daar is moeder," zei Hansje ferm, maar hij kon haast niet meer blijven staan, zoo moe was hij.

Mevrouw zag het; zij ging zitten en nam Hansje op haar schoot. „Vertel mij nu eens alles van je moeder," zei ze vriendelijk tot Martha.

Terwijl Martha vertelde, bracht Marie voor allebei

een beker heerlijke, warme anijsmelk en wat beschuitjes. Op de schoot van mevrouw zat Hansje heerlijk te eten en te drinken en tusschen twee hapjes door antwoordde Martha op de vragen van mijnheer.

„Waar is moeder nu? Ik wil moeder zien,” zei Hansje.

En werkelijk, Martha keek ook al zoo verlangend rond, alsof zij verwachtte, dat ze moeder hier dadelijk zien zou.

„God zal jullie weer een moeder geven,” zei de vriendelijke dame; „maar nu moeten jullie gaan slapen, want kijk eens naar Hansje, zijn oogjes vallen toe.” En ja, hij had zijn blonde kopje tegen mevrouws borst gelegd en sliep haast al.

Hans en Martha werden nu in een andere kamer gedragen; de goede mevrouw kleepte ze zelf uit en Marie hielp om ze te wasschen en toen werden ze samen in een heerlijk bed gelegd, met sneeuw witte lakens. Martha sloeg haar armpje om Hans z'n hals en zoo gingen ze samen slapen. Mevrouw gaf ze allebei een kus en ze glimlachten verheugd . . . dat deed hun moeder immers ook altijd. Zou dat moeder . . . , maar . . . ze slapen al!

Mevrouw bleef nog eventjes aan hun bed staan en ze zei: „Ze hebben de hemel gezocht en ze zullen hem vinden, want de Heer zegt: „Die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden en derzulken is het Koninkrijk der hemelen.” —

* * *

Een uur later zaten dokter Wasman en zijn vrouw in de huiskamer, waar het nu heel stil was. De lichtjes van de kerstboom waren uit en de gewone lamp brandde. De zes kinderen waren ook naar bed en in de logeerkamer sliepen Martha en Hansje rustig.

„Ik weet wel,” zei de dokter, „wie die kinderen zijn. Ze zijn van Mevrouw Werner, die vreemde dame, die aan de boschrand aan de andere kant van de hei was komen wonen. Ik heb je toch van haar verteld? Plotseling is haar man gestorven en een paar maanden later zij zelf ook. De kinderen zijn toen zoo lang bij vrouw Zandbergen gekomen. Ik denk niet, dat ze 't daar goed gehad zullen hebben, want die vrouw Zandbergen is een gierig mensch. Maar zouden die kinderen geen eigen familie meer hebben?”

„Het schijnt van niet,” zei Mevrouw Wasman. „De arme schapen zochten de hemel. Nu, dat is het hier ook nog lang niet. Maar wij kunnen ze toch niet weer wegsturen. Ik denk, dat ze het kerstgeschenk zijn, dat God ons zendt.”

„Maar vrouw,” zei de dokter weer, „weet je wel, wat je begint? We hebben zelf al zes kinderen. En je hebt het toch al zoo druk, en zoo veel geld verdient ik niet. Voor twee kinderen er bij, daar is heel wat voor noodig.”

„Dan moeten we nog maar zuiniger leven, man. Als die kinderen geen thuis hebben, moeten wij ze toch maar nemen. Misschien ontdekken we die fami-

lie in Duitschland nog wel, maar tot zoolang moesten wij maar voor hen zorgen."

Nog een heele tijd zaten ze er samen over te praten, en ze werden het over eens, dat het wel kon. „Maar," zei de dokter, „dan zal ik je helpen met zuinig zijn; ik zal geen tabak of sigaren meer koopen en rooken. Dat heb ik er wel voor over."

„Ja, maar man, je bent er zoo aan gewoon en haast alle mannen rooken toch."

„Hoor eens, vrouw, dat is dan een offer, dat ik graag om Jezus' wil breng. En die kinderen zullen 't net zoo goed bij ons hebben als onze eigen kinderen."

Zoo kregen Martha en Hans weer een vader en moeder.

Toen de dokter de volgende morgen aan het ontbijt vertelde, dat Martha en kleine Hans bij hen bleven als een nieuw broertje en een nieuw zusje, was er groote vreugde in huis.

Het was Kerstdag. Er werd gezongen van „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen."

Het huis van den dokter was wel niet de hemel, maar het was toch een heerlijk tehuis, want de dokter en mevrouw waren zulke goede, vriendelijke menschen en al de kinderen waren er zoo blij en gelukkig. De hemel was in hun hart.

* * *

Hans en Martha bleven bij den dokter en zijn vrouw, die allebei hun best deden om een trouwe

vader en een lieve moeder voor de weesjes te zijn. En dat lukte hun best. Ze zeiden altijd: „Dat zijn onze kerstkindertjes. Zoo'n mooi kerstgeschenk hebben we nog nooit gehad." Met de andere kinderen waren de kerstkindertjes gauw goede maatjes.

De dokter ging eens naar den burgemeester om alles eens te bespreken. Samen probeerden ze de familie in Duitschland uit te vinden. Dat hielp. Eenige weken later kwam er uit een Duitsch stadje een brief, waarin stond, dat de tante, die Martha en Hans zou komen halen, daar een poos geleden in het ziekenhuis was overleden. Rijk was ze heelemaal niet geweest. Een beetje geld was er nog over en dat was nu voor de weesjes. Daarvan kon de dokter als het noodig was, kleeren voor hen koopen en de boeken, die ze later noodig zouden hebben.

Martha en Hans bleven dus bij dokter Wasman. Net als de andere kinderen noemden ze hem Vader en tegen mevrouw zeiden ze Moeder.

God zorgde zoo voor de weezen, maar Hij zegende ook den dokter en zijn vrouw. Hoewel ze nu acht kinderen hadden, hebben ze nergens gebrek aan gehad. De dokter verdiende veel meer geld, dan vroeger; uit de dorpen ver weg kwamen de zieken bij hem; soms zelfs werd hij in de stad geroepen. Hij kreeg het erg druk en de patiënten betaalden goed.

God zond hem overvloed. Dat was gelukkig, want voor acht kinderen is er heel wat noodig. Vooral als ze school gaan en veel boeken noodig hebben. En

dan, de Hoogere Burgerschool en het Gymnasium, dat kost heel veel geld.

Hansje, dat kleine, koude, bange Hansje werd een heel knappe dokter en toen hij dat was, vergat hij niet, hoe hij eens arm en ongelukkig was geweest en hoe hij misschien van kou en gebrek zou zijn omgekomen, als de goede dokter Wasman en zijn vrouw zich niet over hem ontfermd hadden, die lieve, goede vader en moeder Wasman.

Ja, Hans Werner werd ook een knappe dokter net als vader Wasman en ook een goede en vriendelijke dokter, die voor kleine kinderen en ongelukkige mensen o, zoo aardig is. Eerst huurde hij een klein huis, toen een dat wat grooter was en tegenwoordig woont hij in een heel groot huis. En bij hem woont zijn zuster Martha.

Als de dokter arme, eenzame zieken ontmoet, die niet goed thuis verzorgd kunnen worden, dan neemt hij ze in zijn auto mee naar huis en daar worden ze dan door Martha, zuster Martha, ontvangen en opgepast en ook wel een beetje verwend en vertroeteld. Maar dat mag eigenlijk niet van den dokter, want dokter Hans Werner is ook een strenge dokter!

„We zijn nog altijd op weg naar de hemel,” zeggen ze wel eens tot elkaar, „maar we vinden de hemel nu ook op de aarde; de hemel is overal, waar je andere menschen gelukkig kunt maken.”

En dan zegt Hans: „Ja, Martha, je hebt me mee-

genomen op weg en je moet er me brengen ook; maar toch. . . toen op die avond waren we ook al dicht bij de hemel. Zou moeder het weten, dat we naar haar toe zijn gegaan en dat we nog altijd onder weg zijn?

„Ik geloof,” zegt Martha dan, „dat moeder ons die avond zag en dat zij God gebeden heeft, ons de weg te willen wijzen. Begrijpen hoe het kan, doe ik niet, maar. . . .”

„Nee, begrijpen doe ik het ook niet,” zegt Hans dan. „Maar ik geloof, dat God onze wegen leidt en voor ons waakt. Dat hebben wij ondervonden.”

Eens, op een middag, was dokter Hans juist thuis gekomen van het bezoek aan vele zieken. Martha en hij zaten een kopje thee te drinken, maar Martha had niet veel tijd: er lagen zooveel zieken in haar kamers en daar moest ze weer voor gaan zorgen. Toen werd er gebeld. Het dienstmeisje ging open doen en kwam weer binnen met de boodschap: „Dokter, daar is vrouw Zandbergen.”

Daar stonden Martha en Hans vreemd van te kijken. Heel vaak spraken ze nog over de booze boerin en vooral in de laatste tijd. Hans had onlangs van zijn pleegvader gehoord, dat zij erg ziek was. Hij had haar toen bezocht en aangeboden haar in de auto mee te nemen; dan kon Martha haar verzorgen. Maar daar had ze niets van willen weten.

En nu was ze daar!

Ze moest natuurlijk dadelijk binnen komen. O, wat was het een oud, grijs, rimpelig vrouwtje, dat daar verlegen binnenstapte.

Martha schoof haastig een stoel voor haar bij en liet haar gaan zitten, maar 't vrouwtje durfde haast niet.

„Dokter,” zei ze bevend, en een traan rolde over haar wang, „ik kom wat goed bij U maken.”

„Vrouw Zandbergen, wat bedoel je toch?” vroeg Hans.

„Och, je weet wel, dokter, vier en twintig jaar geleden, ben je van me weg geloopt, omdat ik slecht voor jullie was en”

„Hou op, vrouw Zandbergen,” riep Martha, „praat daar niet over, dat is al lang vergeven!” en zij legde even haar hand op de mond van het oudje.

„Dat is goed, kind,” zei de oude vrouw, maar ik hoop, dat je me nu niet zoo wegsturen zult. Ik kom je honderd gulden brengen voor uw zieken,” en uit haar beursje haalde ze een briefje en stopte dat Martha in de hand.

De dokter en Martha begrepen, dat vrouw Zandbergen anders was geworden. Ze was niet meer de booze, gierige vrouw van vroeger. God had haar hart veranderd.

„Vrouw Zandbergen,” zei Martha, „dat willen we graag voor onze zieken aannemen. En we zijn blij, dat je zoo over ons denkt. Ben je nu, voegde zij er zachtjes fluisterend bij, „ben je nu ook op weg naar de hemel net als wij vroeger?”

„Ja, kind,” zei vrouw Zandbergen, „ja, God heeft mij de weg naar de hemel gewezen.”

Dat was heerlijk en Hans en Martha waren er zeer blij om.

* * *

Op 't volgend Kerstfeest kwamen de oude dokter en Mevrouw Wasman hun pleegkinderen bezoeken en bleven de avond bij hen doorbrengen. Toen was het juist vijf en twintig jaar geleden, dat daar twee kleine kinderen, die de hemel zochten, in hun angst bij hen hadden aangeklopt. Daarover raakten ze met elkaar haast niet uitgepraat. Het was ook zoo heerlijk geweest. God had alles welgemaakt! Samen dankten zij den Heer voor al Zijn liefde en Zijn zegeningen. De oude dokter speelde weer op het orgel en Martha stond er bij en zong:

Ver boven 't prachtig sterrendak
Daar is een heerlijk oord,
Waar zaal'gen in hun blank gewaad
God prijzen ongestoord.
Het: „heilig, heilig is de Heer!”
Weergalmt de hemel door,
En hoor . . . ook veler kind'ren stem
Vermengt zich met hun koor.
Zoo wij gelooven in Gods Zoon,
Dan juichen w' ook eens voor de troon,
Dan zien w' elkander zalig weer
En scheiden nimmer, nimmer meer.